

Komunizmus pôsobí ako psychotropná látka – rozhovor s novinárom

DoRzeczy

18. decembra 2019 ✚ *Politika* ✚ *Rozhovory*

S Josem Javierom Esparzom, španielskym novinárom a autorom kníh sa rozpráva Małgorzata Wołczyková.

Jose Javier Esparza – novinár, autor vyše 20-tich kníh, okrem iného „Červený teror v Španielsku“, „Politicky nekorektný sprievodca západnou kultúrou“.

Foto: Jose Javier Esparza, zdroj: [wikimedia.commons.org](https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Jose_Javier_Esparza.jpg)

MAŁGORZATA WOŁCZYKOVÁ: Franco zachránil Španielsko pred sovietskou, ale tí, ktorí boli porazení, vám prepísali históriu. Zdá sa, že mnohé problémy, s ktorými dnes zápasí Španielsko, vyplývajú z konfliktu pamäti. Existujú azda dve Španielska?

JOSE PER ESPARZA: Samozrejme, a navyše je to konflikt, ktorý sme sami zafinancovali. Generácie, ktoré mohli uchovať živú pamäť na tieto udalosti, ich úmyselne zahrabávali, aby ľudia na ne radšej zabudli, a aby bol svätý pokoj. Nikto si nechcel nič pamätať. A po období obrovského rozvoja Španielska v šesťdesiatych rokoch, keď sa zdalo, že všetky rany sú konečne úplne zahojené, sa objavil Zapatero, ktorý vzkriesil ducha vojny a od roku 2004 pozorujeme otváranie všetkých rán. Napokon – ľavica sa vždy živila konfliktom.

Pri pozorovaní Španielska mám dojem, že fenomén oikofóbie je vo vašej krajine veľmi silný. Nehrozí preto „balkanizácia“ krajiny?

Bol to problém, ktorý sa objavil na konci 19. storočia, ale vtedy sa týkal iba vyšších tried. Po strate kolónií sa začína objavovať vo verejnej diskusii, najmä v bohatom Katalánsku, myšlienka, že problémom je Španielsko. A pre časť ľavicových elít v 20. storočí už bolo jasné, že staré Španielsko treba pochovať, aby rozkvitlo Španielsko nové. Výsledkom bola ozajstná demencia a nenávisť.

Konflikt pamäti existuje aj v samotnej Európe. Nemecko nemá záujem vracat' sa do svojej ťaživej minulosti a silný francúzsko-nemecký tandem vnucuje tón celej Únii, ktorá navyše podľa všetkého je kolonizovaná sociálnou demokraciou.

Už to nie je tandem, ale úplne iný tvor. Akési laboratórium procesu globalizácie. A elity, ktoré tento proces vedú, sú aj v Bruseli, Madride a dokonca aj vo Varšave pod vedením Tuska. To, čo ich spája, je túžba zabudnúť na minulosť, pretože iba takto bude možné vybudovať ten ich nový nádherný svet bez národných štátov a hraníc.

Pravnikom ríše, nad ktorou slnko nikdy nezapadalo, sa nepáči predstava sveta bez hraníc?

To je iná vec. Svet, v ktorom technický a ekonomický horizont potláča národné identity, je starý kozmopolitný projekt odvodený ešte od Kanta. V osvieteneckom diskurze to, čo je tradičné, bráni budovaniu „racionálneho“ sveta. Ak si však niekto myslí, že možno vybudovať idylu na základe trhu a nových technológií, potom má veľký problém. I dnes nám núkajú otrávené bonbóny, ale na oplátku požadujú, aby sme sa zriekli seba samých, komunity a koreňov, ktoré nás formovali.

Kto bude žiť a prosperovať v tomto novom a lepšom svete?

Najsilnejší: nadnárodný kapitál a jeho sluhovia.

Ľud už od aténskych čias toleroval elity za predpokladu, že zaistujú bezpečnosť, relatívny rozvoj a pocit hrdosti. Keď jeden z týchto prvkov začne zlyhávať, ľudia sa začnú búriť. Žeby súčasné elity úplne zlyhali?

Nedá sa porovnávať. Rozdiel je v tom, že staré elity obetovali samých seba pre vec, kým naši dnešní vyvolení chcú obetovať všetkých okolo okrem seba. Myslím, že sme svedkami procesov, ktoré nie sú porovnateľné so žiadnou fázou našej histórie. Aj keď môžu existovať určité podobnosti so starou teokraciou...

My Stredoeurópania sme zvyknutí na poučovanie prichádzajúce z Bruselu.

Ak neakceptujete ich dogmy, potom ste odstavení, ste hriešnik, ktorý musí činiť pokánie a musí sa naučiť žiť podľa pravidiel „nového náboženstva“. Je však čudné, že najdôležitejšie pravdy tohto náboženstva neboli nikdy predmetom hlasovania, rovnako ako nimi neboli ani záležitosti týkajúce sa potratov, prisťahovalcov, LGBT. O tom sa nediskutuje, pretože je to dogma, ale za to môžeme hlasovať o absolútne treťoradých záležitostiach. Toto je jedna z najsmutnejších foriem moci, s ktorou môžeme mať do činenia, pričom rozhodnutia tejto nadnárodnej oligarchie sú stále uvádzané so slovami: „sloboda“ či „emancipácia“.

Eric Zemmour kedysi povedal, že Nemecko sa pohybuje medzi extrémami: od šialenstva čistej rasy po vyšinutý projekt miešania všetkých rás.

Je pravda, čo povedal Eric, ale to isté už predtým robili Francúzi. Toto je riadenie zhora nadol nadnárodných elít. Aj keď, samozrejme, je pravda, že Nemecko s ohľadom na svoje ťaživé bremeno minulosti tento

utopický projekt schvaľuje, ale váš kolega Tusk má pravdepodobne tiež problém pamätať si na minulosť, a preto sa snaží byť taký dobrý kozmopolita. Zaostalým katolíckym Poľskom sa predsa nemožno pýšiť v salónoch Európy. Treba sa zaň hanbiť, treba ho trestať. Nakoniec sa musí pokloniť zlatému teľatú európskeho nihilizmu.

V Poľsku hovoríme, že „pravda sa sama obráni“. Pritom sa zdá, že Európa sa pustila bojovať proti pravde, na ktorej je založená.

Áno, pravda sa obráni, ak pod ňou rozumieme večné antropologické pravdy, ktoré umožnili národom prežiť počas najväčších katastrof. Antropologický koncept nie je ideológia, patrí do prirodzeného zákona, rovnako ako koncept rodiny, komunity. Ľudský druh neprežije, ak popierame jeho prirodzenosť. Napríklad pri diskusii o potratoch automaticky spochybňujeme právo na život. Ibaže dnes sme svedkami snahy vytvoriť nového človeka pri úplnom popieraní prirodzených práv a proti tomu sa musíme vzbúriť.

Ani sme sa nestihli spamätať a zmenili nám kultúrny kód v Európe. Hanbia sa Španieli za svoje katolícke korene? Kto má viac prívržencov: Almodóvar (filmový režisér) alebo Opus Dei?

Opus Dei má tisíce členov, zatiaľ čo skupina Almodóvarových obdivovateľov sa našťastie scvrkáva. Nové modly sa rýchlo opotrebovávajú. Kresťanstvo stvorilo Európu, dalo jej formu vďaka viere a rozumu. Európa je racionálny projekt a – ako povedal pápež Benedikt XVI. –, kresťanstvo je vo svojej podstate racionálnym náboženstvom. Ak Boh stvoril človeka, potom to, čo je ľudské, svet a pravda o ňom, nemôžu byť v rozpore s Bohom. Pokiaľ to ľudia chápu, dovtedy kresťanská civilizácia bude trvať aj napriek hroznej situácii súčasnej Cirkvi, ktorá sa zdá dezorientovaná, akoby ani sama nevedela, komu má slúžiť.

Zdroj: [wikimedia.commons.org](https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Escudo_de_España.svg)

Veríte v čosi také ako priateľstvo medzi národmi? Či existujú iba krátkodobé spojenectvá a predovšetkým národné egoizmy?

Akýkoľvek vzťah spájajúci ľudí alebo skupiny, je vystavený riziku konfliktu, pretože človek je už taký. Európska únia by mala slúžiť predovšetkým vzájomnej spolupráci a vyrovnávaní konfliktov, ale nie je to tak. Stále si myslím, že je možné vypracovať model spolupráce aj medzi vysoko konfliktnými krajinami. Bez konkurencie, ktorá poháňa vývoj, by sme boli ako stádo oviec. Toto je aj naše európske špecifikum. Každý sníva o dominancii nad iným národom, čo však neznamená, že nie je povinný usilovať sa o čo najpokojnejšie

spolunažívanie.

Exhumácia ostatkov generála Franca je aktom porušenia mnohých dohôd. Vo všeobecnosti je profanácia hrobov charakteristickým znakom španielskej ľavice.

O tomto a mnohých ďalších aktoch špecifického ľavicového teroru píšem už mnoho rokov vo svojich knihách a esejach.

Najmä tak, ako v tomto prípade, keď je všetko založené na pomste po osemdesiatich rokoch po prehratej vojne?

Španielska ľavica, rovnako ako celá európska, má problém. To, čo vidíme posledných štyridsať rokov u sociálnych demokratov, celý ten pochod inštitúciami, je tragédiou Západu. Ľavica hrá iba akési tieňové predstavenie, čím ľuďom dáva ilúziu, že bojujú za slobodu a emancipáciu. Pre mňa je šokujúce, že tá istá ľavica, ktorá tak rýchlo premrhala majetok štátu, ktorý zhromaždili efektívne Francove vlády, všetko sprivatizovala, obsadila najlukratívnejšie pozície a predstavenstvá, Únii podrobila poľnohospodárstvo, pričom ho zničila výmenou za nejaké dotácie – na to, aby narušila pokoj hlavy štátu pochovanej pred štyridsiatimi štyrmi rokmi, naozaj nemá mandát. Ide tu iba o zneužívanie emócií, o čistú pomstu po rokoch, aby sa udržala pri moci.

A odkiaľ sa berie táto agresia ľavice či súčasnej sociálnej demokracie voči inak mysliacim?

Pareto – taliansky sociológ – vysvetlil, že ideológie sú vždy racionalizáciou inštinktívnych pocitov a v prípade ľavice tým pocitom je nenávisť. Najhoršie na tom je to, že štát vôbec nezasahuje do tohto rozduchavania konfliktov. On sa vlastne riadi starým heslom „rozdeľuj a panuj“. Kedysi chudák Zapatero, mysliac si, že mikrofón je už vypnutý, povedal: „Ale v našom záujme je udržiavať spoločenské napätie. Je to trestuhodné, pretože oni vedia, že „temný ľud“ si osvojil naratív o demokracii, emancipácii, zatiaľ čo vláda skrýva v rukáve čosi úplne iné.

Ako však vysvetliť tú neslabnúcu naivitu a počet ľavicového elektorátu v Španielsku?

Toto je typicky španielsky jav, takéto „kmeňové“ hlasovanie. „Bez ohľadu na to, ako ma sklamali, podporujem ich, pretože toto je môj klub od detstva.“

Európsky parlament práve vydal rezolúciu, ktorá kladie na jednu úroveň zločiny komunizmu a nacizmu. Možno očakávať, že vďaka tejto rezolúcii ľudia prídu k rozumu a prestanú sa promenádovať s vlajkou ZSSR v centre Madridu?

Nemyslím si to. Problém je v tom, že rezolúcia vzišla z iniciatívy krajín, ktoré dokonale vedia, čo je komunizmus, pretože ho zažili na vlastnej koži. Poľsko, Maďarsko, vy to stále máte v živej pamäti, vy ste túto pamäť písali krvou.

No, ale my sme to brali ako čosi samozrejmé, zatiaľ čo pri sledovaní vašich sociálnych sietí som mala pocit, že ľudia veria, že čosi sa nakoniec skončí.

Bohužiaľ, je to len hrstka ľudí. Veľa Španielov obhajuje komunizmus, pretože ich predstava je v úplnom rozpore s vašimi skúsenosťami. Poznajú ho iba z kníh, pričom sami sa cítia odcudzení. Posledný teroristický čin bol spáchaný v roku 1939. Takže kto by si to ešte pamätal? Najmä to, ako hovorím, bola spustená celá

propagandistická mašinéria z verejných peňazí, aby presvedčila ľudí, že komunizmus je demokracia.

Existuje však mnoho filmov, mnoho kníh. Ako je to možné? Taký stupeň odcudzenia?

Viete, čo sa stalo, keď k nám prišiel Solženicyn? Bol pozvaný ako hosť do programu s vysokou sledovanosťou, proti čomu začala ľavicová tlač búrlivo protestovať. Jeden z jej najväčších intelektuálov, Juan Benet, ktorý je už dnes šťastne zabudnutý, vtedy napísal: „Pevne verím, že pokiaľ budú jestvovať ľudia ako Solženicyn, budú potrebné aj koncentračné tábory. Možno takých ako on mali lepšie strážiť, aby sa nemohli dostať von.“ Je to choroba, komunizmus funguje ako psychotropná látka.

Nie ste už unavený? Tu separatisti, znovuzrodená ETA, tam migračný chaos, demografická samovražda Španielska...

Som optimista! Dnes je lepšie ako pred desiatimi rokmi a konečne sa objavila reakcia, je to strana Vox. A myslím si, že stále treba prosieť tých posledných spravodlivých, nezlomných, aby sa nevzdávali. Múr sa nezvalí, kým ho držia ruky tých niekoľkých odvážlivcov.

A Európa? Čo bude s nami?

Demolujú Európu, ale opakujem, že to bude víťazná bitka, pretože my neobhajujeme nejakú ideológiu, ale staré antropologické pravdy, prirodzený zákon. Ľudia všetkých čias vo všetkých kútoch kresťanskej civilizácie vždycky bránili to isté: lásku k vlasti, k rodine, komunite a právo vyznávať jedného Boha. Veď tu sa vedie boj o plné bytie človeka. Tento boj jednoducho nemôžeme prehrať.

©® Všetky práva vyhradené.

DoRzeczy 50/352

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/komunizmus-posobi-ako-psychotropna-latka-rozhovor-s-novinarom/>